

ACC. NR. 2339

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Landskap: Halland Upptecknat av Eriik Wörman
 Härad: Fjäre Adress: Svandags Höf
 Socken: Heanahals Berättat af Sjögilla Mattson
 Uppteckningsår: 1929 Född år 1864 Heanahals

1
(13 sidor)Grimborgs
visa.

2339

Uppteckningen rör Kampen Grimborg

Det kall två kämpar en pommerkavall
 framför sin koning i Nordens fjäll,
 Stålleröder bore de, joga rädda,
 I järn och stål beständigt klädda.

Men Grimborg hade väpnad dem.
 Han grep en hornet med juograr fem.
 Han sa: "Jag vägar au för minn flicka
 Du fulla hornet i kollen dricka."

Stålleröder, på mig au trofast må,
 Så hörd som rosor skriv endast på denna sida! Så vil bonuor.

En Kuegadotter på skön och jagar,
Och henne gästade till lerud jag tager."

Min Stållbroder, han svarade då:

"Om du på friarevall vill gå
En mig jag stannar på skön bland alla,
Att henne vinna lär svårt sig falla.

Hon vistas uppe på sin faders gård
Som en hundrade Rånpårs bård.

Dit Postar lifvet är dit sig våga,
Och efter jungfrun det minsta fråga."

Dit vill jag rida!" Skre Gimmberg Skrek,
"Jag loetas alltid af leardalek."

Ej kom några jungfrur jag går och krusar,
Och kärlekens gran mig ej med krusar."

"Stållbroder," sade den Råne vän,
Skriv endast på denna sida!

"Du dität far Kommer ej igen.
Du Korgens Råmpar, de äro vilde
Och Kungens Hofmän ej heller milda.

"Här, visa mig vägen till
Siu deus Konungens Hof och Slott!"
Ja, Grimborg sade; "Ja, du skall hafva
Du gåungarn hvita, som leäst kan träffa."

De Råmpar fido en onidnalls stund
Igenom Korgens heliga lund.
Ett leitet de säga bländ helmsken floda —
Du var ej vatten man blodet floda.

Skatten voro af idel järn —
Med Grimborgs skypa en ringa varn

Med polen goljven han Sönderstolle
Och iagen väktare honom mötte.

Siu jungfruns dörr gick han ensam da,
Med järnsköd' handsk' han klapp' på:
"Statt upp, minn' kona, Skjut i' sin spegel
På dörren, ty annars jag bräcker spegeln."

Men jungfrun svarade, slutt och fräckt:
"Hvem är du friare, Gär' och Räck?
Med iagen ännu jag icke stämde."
— Men hennes vrid' G' Grimloz stämde.

På dörren han lade skuldran ferd,
På lås och regel de föllo ned.
Den stotte friaren sig in' stängde,
Och dörren åter behändigt stängde.

Just inte höfvelig han då var:
"Stå upp, minn stona, och nu var snar!
Det måste sig eder nu bekaga
Att minna stöflar utaf mig draga."

På gyller stolen han sälla sig,
Men frun svarade utom sig:
"Sina stöflar jag ej draga kanter,
Du närvisket mig för mycket kränker."

Den stalle Grimberg stieknade då,
Han sprang i sängen med stöflar på,
Hans stora sporrar i denna villa,
Det vackra tacket han rispar illa.

Det gick nu gånst till Runger leud:
"Men wakt min Grimberg sig taga leud."

Skriv endast på denna sida!

Neu kord förrän det blef lysan dag
De föllo hundrade för hans slag.
I sin stridskäst han till dörren ledde
Och sin till afresa sig leerade.

Han tog nu sin fru i snöhvitt hand
Han sad: "Kom, följ mig till villd land!"
På sadeln knäp han hennes höjde.
Och något motstånd gimerade.

Neu Grünberg stannade inte förr,
Än han kom fram till sin moders dör.
Der stod en gammal och meg och sade:
"Välkommen hem! Jag dig väntat hade."

Neu sag mig, hvem är den unga leud,
Som dig nu följer i dyrbart skrud.

8 Med gyttne blick och kärligt smycke?
Hon måste vinna all världens hjerta."

Men Gumborg svarade, att hon var,
"En Kungadotter, mig hjärtligt kär.
Med svärdet hafven jag henne tagit
Och hennes väktare vederlagit."

Fa högan lofd han mig följt sin nö,
Med henne vill han lefva och dö.
Han så' till henne: "Vil du min lifva,
Och hand och hjerta åt mig gifva?"

Fransfrun svarade blygsamt då:
"Hvem är, som kan emot Gumborg stå?
Min man, min kärre, det må du vara,
Sj du har styrka att mig försvara."

Så hölls där krotlof, så dracko ut horn,
Och lurav hävros från väkt^{er} torn.
Det unga paret till pångs man ledor,
När viduell sig öfver jorden lerador.

Men Karl förrän ifrån äst usky
Då nyg dagan har börjad gry.
Ett öpenbrakt öfver gården härdes.
Af hvillet prumen för många stödes.

Ett stärladt hov utaf hofman stod
Bring Grimborgs gård uti öfvermod;
In trängdes käufoar, som härdes fråga,
Och iute Grimborg sig ut tös vaga.

De spöt på dærron med stål och spjut.
"Och Grimborg kamma, så skal hon ut!"
Så ropete hilla den vilda skaran,
Men ännu härdes Skriv endast på denna sida! det nigen evara.

Med Grimborg inom en vindslugglig,
Så spjut och pilar han ej hiuleu på.
Han sade: "Jag strä ut skall trada,
Med annorlunda skall jag mig klada."

Hans unga leud hon var ej sen.
Hon krängde stöflarna på hans ben,
Bring höfsten spände hon Svärd och lealte,
Så satt' hon hjälmen upp på sitt ställe.

Så steg han ut uppå trappan led,
Han högg omkring sig på Kampsed;
De frennade o. de hjälmar klyfdes,
De stolta hofman ej mera yfdes.

De fölle tusende för hans Svärd,
Den leken klyfdes all omkampsvärd,
Och ingen enda sig orkar föra
Att rida honom all Skriv endast på denna sida! leudskap gna.

Men Gimborg var ej bröll, ej feg,
Han gaeast på sin stridshest steg,
Gjäl på han red till Rungaborgen,
Och ledar Rungen den nya Sorgen.

Då steg han in till Hans Majestat,
Då golfret sviktade för Hans fjät,
Men Rungens tjänare stodo bleka,
Dem syntes svart au med Gimborg leka.
Men Rungen sade: "Blott svara mig"
De kappra hofmän jag säude dig,
Säg, var äro de alla alla?"
"Jo, de hvila om i Vathalla."

"De ligga många uppå min gård,
Dem leker lelef dem för mycket svår."
Och Rungen ryckte: "Jag hämnad skall taga,
Och hada skall du ej mera draga!"

Och Rungen med sina Svimmers hof,
Som svärdan höjde med glädjerop,
Finstäcker leög gån, dit Gjernborg trängde,
Och hastigt sig på sin stridshest förängde.

Hans svärd det helic trade runt omkring
I denna hofmans tillslutna ring.
Och inte förad och inte stungen,
Han stod allena till slut med Rungen.

Och Gjernborg såg ut på fruktansvärd.
Han blöddet korter utaf sin svärd.
Han så till Rungen: "Blott för din krona
Och för din dotter vill jag dig skona."

Rungen sade: "Du man af järn,
Sag du min dotter, blif landets värn.
Bättre är jag har dig på min sida
Än för min framgång ^{skriv endast på denna sida!} med dig strida"

3.

Qrimberg red hem, han blev i frid,
Och hvid han gjorde det blev dervid.
Och ingen kunde sig våga röra
På länge för det han erka fara.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

13.

2339